

Els evasors de la llista de Falciani

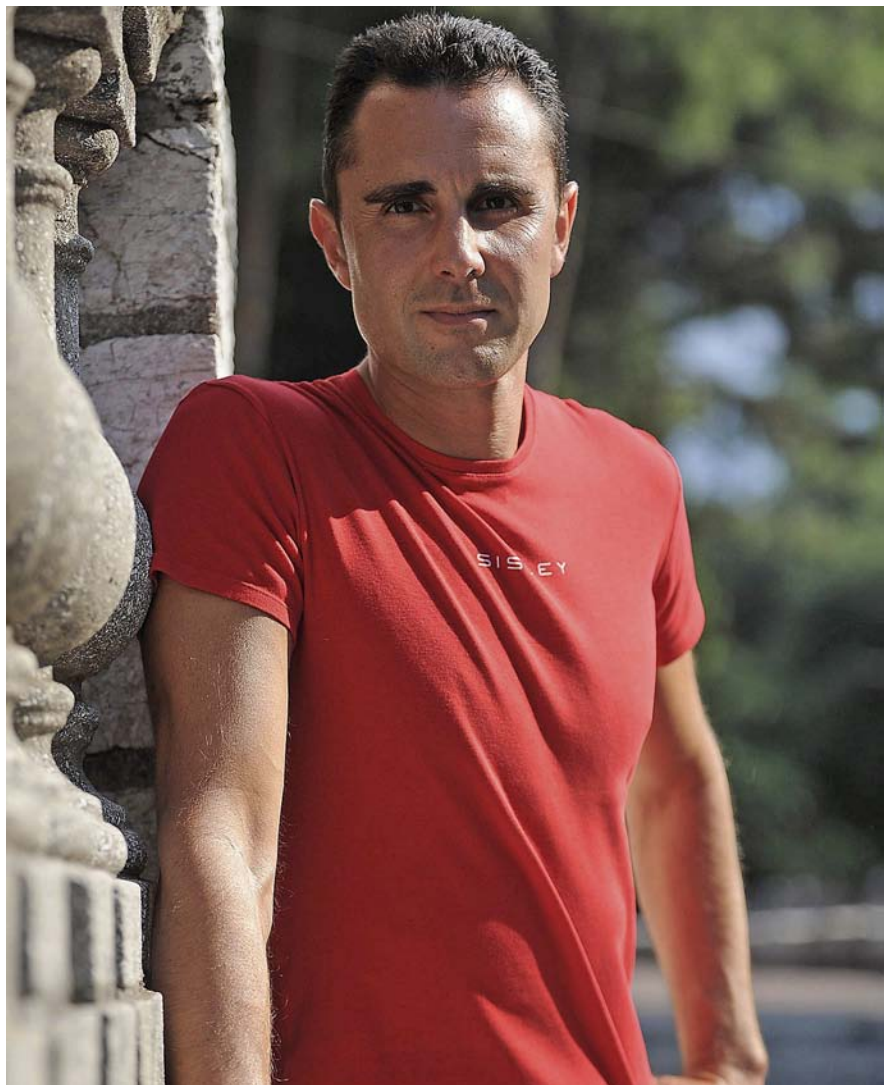
L'aparició del cognom *Pujol* en la llista d'Hervé Falciani és més que dubtosa. No sortia en la llista dels principals noms que va publicar *El País* l'abril del 2013. El mes d'octubre, la pàgina web *El Confidencial* titulava «La família Pujol se salva d'aparèixer a la 'llista Falciani' d'evasors fiscals» i assegurava que «el jutge de l'Audiència Nacional Pablo Ruz té damunt la taula 190 denúncies contra persones que apareixen a la 'llista Falciani'», però reconeixia que «entre aquests noms no s'hi troba cap membre de la família Pujol». *El Confidencial* garantia que el seu nom no era entre els clients del banc HSBC i argumentava que això no volia dir res: “Segons fonts de la investigació, que ni l'ex-president de la Generalitat Jordi Pujol ni cap dels seus dos fills, Jordi i Oriol, [sic] no apareguin a la llista proporcionada per l'informàtic de l'HSBC de Ginebra no significa que no tinguin diners en comptes d'aquell país, sinó que no en tenen en aquest banc concret”.

Malgrat això, després de la confessió de Jordi Pujol, el 31 de juliol *El Confidencial Digital*, que no s'ha de confondre amb l'anterior tot i les semblances evidents, titulava que “Els comptes de Pujol a Suïssa van ser confirmats pel 'delator' Falciani”. Al contrari que *El Confidencial*, aquesta altra web assegurava que «Montoro ho va saber al gener del 2013 quan el cognom de l'ex-president va aparèixer en una de les llistes que va lliurar a la policia l'ex-informàtic de l'HSBC refugiat a Espanya”. Les fonts de la investigació són, ara, diferents: “Fonts pròximes a la investigació, a les quals ha tingut accés *El Confidencial Digital*, revelen que a la documentació bancària que Falciani va posar en mans d'un grup específic de la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UDEP) de la policia hi figurava el cognom *Pujol*”.

Aquest cognom no havia aparegut mai en cap de les versions publicades de la llista de Falciani, a diferència del nom i dels cognoms d'Emilio Botín,

Diverses informacions situen ara el cognom 'Pujol' en la llista de titulars de comptes al HSBC Private Bank, de Suïssa, que es va endur un dels seus informàtics, Hervé Falciani. Els Pujol no havien sortit fins ara en aquesta llista, que incloïa Emilio Botín i Manuel Lao entre 659 noms.

Alguns van pagar abans que l'Agència Tributària els incoés un expedient i van evitar el judici.

Hervé Falciani va deixar les oficines suïsses del banc HSBC i es va endur 30.000 noms de titulars de comptes. De primer, els va facilitar a l'Administració francesa, i després, a l'espanyola.

Segons Emilio Botín, president del Santander, els diners de Suïssa els va traure el seu pare el 1936. Manuel Lao, a la dreta, també va passar comptes

Ana Patricia Botín, Manuel Lao i un llarg etcètera. Aquests casos s’han resolt de maneres diverses.

Paral·lelismes Botín-Pujol. El cas més conegut és el del president del Banco Santander, Emilio Botín, que tenia diversos comptes a l’HSBC a nom d’onze familiars seus, entre els quals hi havia el seu germà Jaime i la seva filla Ana Patricia Botín, també directiva del Santander. No s’ha fet públic el capital que la família Botín tenia a Suïssa, però sí que s’ha explicat que el va regularitzar amb Hisenda pagant 200 milions d’euros. Quan es va fer públic que tenia aquests comptes a l’estranger, el 2012, la família Botín va argumentar que ja ho havia regularitzat el 2010 amb el pagament dels 200 milions i que els diners que es mantenien a la banca suïssa eren uns diners que havia tret el seu pare, el pare d’Emilio Botín, el 1936, quan va esclatar la Guerra Civil.

Segons totes les informacions, quan el 2010 l’Agència Tributària va rebre informació derivada de la llista de Falciani –en aquell moment, a través de les autoritats franceses–, la mateixa Agència va oferir a la família Botín regularitzar aquest patrimoni. Els portaveus del president del Santander van dir, aleshores, que “en vista d’aquesta oportunitat de regularitzar aquest patrimoni, la família Botín va prendre la iniciativa i va decidir, de forma voluntària, declarar i ingressar tots els impostos derivats de l’existència del patrimoni esmentat i de les seves rendes (l’import satisfet va ascendir a 200 milions d’euros)”.

Els mateixos portaveus van dir que els comptes eren a nom dels fills i que “ni l’actual president del Santander, Emilio Botín, ni el seu germà, Jaime Botín, no eren titulars de comptes de l’HSBC, per la qual cosa no han rebut cap requeriment de regularització de l’Agència Tributària”.

Tot i això, la Fiscalia Anticorrupció va presentar denúncies contra els Botín, no fos cas que prescrivieren els delictes corresponents al 2005. Al capdavant, Botín havia estat l’inventor, vint anys abans, de les “cessions de crèdit”, un producte financer que evitava pagar retencions a Hisenda. Però posteriorment, el 2012, el titular del Jutjat número 4 de l’Audiència, Fernando Andreu, va decidir arxivar la causa contra Emilio Botín després de comprovar que s’havien fet els pagaments a Hisenda. “La regularització feta pels denunciats es pot considerar que és correcta i anterior al fet que l’Agència Tributària incoés un procediment d’inspecció i verificació.”

Són evidents els paral·lelismes entre els arguments i la solució adoptada pels Botín i els Pujol. Una altra cosa serà la resolució judicial de tots dos casos.

Després el cas del germà, Jaime Botín, es va complicar.

amb l'Agència Tributària el 2010.

Gràcies a un expedient sancionador de la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), que el va multar amb 700.000 euros, també s'ha sabut que Jaime Botín, ex-president de Bankinter, tenia el 7,8% del capital de Bankinter en un banc suís. El mes d'abril, quan aquesta multa de la CNMV encara estava pendent de pagar-se, Botín va presentar una denúncia contra el secretari de la CNMV, Fabio Pascua, per "revelació d'informació reservada". El cas va ser admès a tràmit pel Jutjat d'Instrucció número 42 de Madrid.

Jaime Botín
denuncià un
membre de la
CNMV per revelació
d'informació

Basant-se en l'expedient de la CNMV, el Ministeri d'Economia també va multar dues fundacions de la família Botín, ABC Heritage Foundation i DEF Heritage Foundation, i no precisament per manca d'originalitat a l'hora de batejar les institucions. Totes dues potser controlaven, sense haver-ho declarat, el 6% de Bankinter, per la qual cosa se'ls obligava a pagar 150.000 i 50.000 euros, respectivament.

Joc d'empresaris. Entre els altres noms que van aparèixer com a titulars de comptes a Suïssa hi ha el de l'empresari de Cirsà (màquines recreatives) i Nortia, Manuel Lao, que també pot ser en la llista dels qui hi tenien més de 120.000 euros. Segons la seva empresa, Lao va "regularitzar les seves obligacions amb la hisenda pública i la interlocutòria del Jutjat Central d'Instrucció número 2 de l'Audiència Nacional va arxivar les diligències el 7 de novembre de 2010". També sortien a la llista la dona de Manuel Lao, Ramona Mulinari, i el seu germà Juan Lao Hernández, president d'una altra empresa de màquines recreatives, Conei. Tots dos van regularitzar el seu deute. L'enginyer i arquitecte Josep Maria Bosch i Aymerich, propietari fundador del grup hotelier i immobiliari Bosch Aymerich, també sortia a la llista de Falciani que *El País* va reconstruir parcialment amb dades dels jutjats. Tenia, per tant, més de 120.000 euros a Suïssa. Bosch i Aymerich va participar, entre més projectes, en la construcció de les bases militars nord-americanes a Espanya, l'estructura de la zona franca de Barcelona, els ports petrolífers de Tarragona i Castelló o l'estació d'esquí de Masella.

Evasors pertot. Segons *Levante-EMV*, hi ha 32 valencians a la llista, però no en revela el nom. La llista d'*El País*, que només inclou els qui van detectar a través dels jutjats i són els titulars de comptes amb un valor superior a 120.000 euros, dóna 20 noms d'empresaris establerts a Madrid, 6 a Barcelona —a banda de Manuel i Juan Lao, Ramona Mulinari i Josep Maria Bosch i Aymerich—, 4 a Las Palmas i 2 a Màlaga.

Un dels investigats per un jutjat de Las Palmas de Gran Canaria és Eufemi-

ano Fuentes, el metge que l'*Operación Puerto* va identificar com el responsable d'una trama de dopatge d'esportistes. El judici va acabar 7 anys i 3 mesos després de ser descoberta la xarxa amb penes mínimes, que no impliquen l'entrada a la presó, perquè el dopatge no era considerat delictes el 2006. Presumptament, l'empresa de Fuentes ingressava a Suïssa part dels beneficis de la xarxa a través de l'empresa Codes Holding Limited.

A Catalunya, un dels investigats és Dídac Fàbregas, membre del PSC i fins i tot membre del Comitè Federal del PSOE fins al 1985. Després, al capdavant de diverses empreses de sanejament d'aigües va prosperar com a empresari fins a encapçalar diferents empreses químiques i immobiliàries. Actualment presideix la immobiliària Infiprox.

Entre els empresaris madrilenys hi ha José Antonio Conde Ximénez de Embún (cognom d'il·lustre naixença, aquest últim), que és director general d'una empresa de plàstics de tota mena, des de film fins a PVC, PET i PET twist.

Un altre empresari de noms compostos, Miguel Fernández-Braso Fernández, és galerista d'art i escriptor —autor, per exemple, de *Conversaciones con Alfonso Guerra* (Planeta, 1983) i *La Soledad de Gabriel García Márquez* (1982)—. També hi són Carlos Vicente Ortega i Almudena Olazábal, directius de Pepe Jeans; Jorge Gracia Barba, administrador d'una empresa de serveis portuaris (CanaryFender); Noé Moreno López-Ballinas, membre del consell d'administració de moltes empreses, sobretot immobiliàries, com Delite Global, Polski Union o, en el passat, Moraleja Nova, i també el seu germà Pablo Moreno López-Ballinas. Jacob Benzaquen Belilty, en l'actualitat present en quatre empreses immobiliàries com a apoderat (Isalesa Promociones, Bengar Inversiones, Inversiones Hera 007, Inversiones Doga 2805), és a la llista dels qui potser hi tenen més de 120.000 euros.

El nombre total de 1.500 noms d'espanyols de la llista de Falciani va permetre identificar 659 evasors. Fins ara el nom dels Pujol no hi havia aparegut.

Alex Milian